

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Szluha Lilli*

Cím: *Sötét ablakon mögött...*

Forrás: *Magyarország*

Nbr.
(Hely)

1943 I. 17.
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1943"

Személy

Helyszám

Sötét ablakon mögött...

Hogyan él és szórakozik a nagyváros népe...?

Különösen így tél idején — nyolc óra-kor — az elsötétítés időpontjában már öreg este van. Az üzletek korábban zárnak s mikor Budáról, az öreg templomokból nyolc óraütést hoz át a téli szél, itt Pesten is lehúzódnak az ablakokon a redőnyök, az utcai lámpák ugyan égnek és sokan járnak még az utcán, a házak mégis úgy néznek ki, mint óriási alvó szörnyek...

Sötétek a házak s úgy tűnnek fel, első pillantásra, mintha nem is volna bennük már élet... Pedig a lehúzott ablakok mögött emberek élnek, emberi örömök, indulatok viharzanak s az élet: forr, pezseg...

Kívülről azonban nem látszik semmi. Csak a hold süt, vagy a hó világítja meg a házakat. A sötétség mögött azonban fény van s ha a nagyvárosban kis esti körsétára indulunk, kihalt helyeket alig találunk.

Csak egy ajtót kell megnyitni, csak egy forgóajtón kell belépni, a vastag függönyt félretolva, vagy egy lakás ajtaján kell csengetni... egylépés... és a sötétből világosba, az árnyból fényre kerülünk.

Hogyan él a nagyváros az elsötétítés után? Tegyük egy sétát, szaporán lépünk ki, hogy ne érezzük túlságosan a hideget s térjünk be először egy moziba...

„Minden jegy elke!”

Naiv lélek vagy pesti lakós, ha még

mindig nem tanultad meg a háború lélektanát. Azt ugyanis, hogy az elfáradt és gyakran szomorú ember is vágyakozik némi szórakozás után s éppen ezért: minden tömve van szórakozásra vágyókkal. Igaz, a napi nehéz munka után kell egy kis büfelejtés, még akkor is, ha ég körülöttünk a világ. Nem is lehet rossznéven venni senkitől, ha móddal és mértékkel keresi az apró örömeket, hiszen ha minden sóhajunk a fronton küzdők felé száll is, az élet természetes folytatásán változtatni nem lehet. Naivak tehát azért vagyunk, mert azt képzeljük, hogy előadás előtt a moziban valahol is kaphatunk jegyet.

Óriási tévedés!

Menjünk végig a városban, kis moziktól az egészen nagy, elegáns mozikig, olcsó jegy nincsen sehol. Még másnapra is csak a gyengébb filmekhez. Olcsó alatt egy-két pengős jegyet értünk, három, háromötvenért már lehet kapni, ünnepnap még azt sem. Ha délelőtt megyünk el jegyet venni, hosszú sorokat találunk a pénztár előtt s **vannak, akik már csütörtökön megvásárolják a vasárnap délutáni „szórakozásukat”**. A mozisoknak ma nagyon jól megy, minden előadás telt házak mellett fut. Pest felfedezte a mozik egyszerű és olcsó örömet. Ezenkívül: a moziban jó meleg van (nem tudni, hogy az erős fűtéstől-e, vagy

mert ahol sok az ember, ott a meleg is nagyobb?) így hát a mozilátogatók összekötik a kellemest a haszonnal: megnéznek egy jó filmet — néha többször is ugyanazt — s ezzel megtakarítják az esti fűtést.

Piknik, vagy: ha hoztok esztek!

Ha magánlakásba csengetünk be, hogy eleget tegyünk egy vacsora utáni meghívásnak és beszélgetésre, kártyázásra jöjünk össze, mindnyájan kis csomaggal megyünk. Dúsan terített asztalokról, bőséges vacsorákról — melyeket a múltban talán már túlzásba is vittünk — manapság szó sincs... de nem is lehet. Az élet mindnyájunk számára nehezebbé vált s nem is kívánhatjuk embertársainktól, barátainktól, hogy a régi eszem-izsom életet folytattva, kinossan erőlködjenek a beszerzésekkel s érettségünk költségeibe verjék magukat, vagy éppen önmaguktól vonjanak meg egyet-mást...

Általános és megszokott jelenség tehát — s a háziasszonyok számára megkönnyíti a társas-életet, — hogy a vendég hoz valamit.

Ha mást nem, pár szem kockacukrot, melyet majd szerényen beleejt a feketekávé illúzióját jelképező kávéba, vannak, akik szendvicset visznek magukkal, vagy legalábbis kenyéradagjukat, vagy cukrászüteményt, mert hiszen az esti szórakozás közben, a spriccer, vagy a likőr mellé is jólesik egy-egy harapás. Kártyát, fűtést, italt, világítást adnak a háziak s a vendégek pedig: tanulják meg a mai időkre alkalmazni a régi közmondást: ha hoztok esztek...

Eleinte szégyenkeztünk kissé, bár külföldön már régen így bonyolódik le a társasélet, mi azonban egy darabig magyaros vendégszeretetünk megsértését láttuk abban, ha hoztak valamit. Lassan rá kell mégis szoknunk, mert tudjuk, ha vendégek vagyunk s viszünk valamit: nem annyira terhes a háziak számára a vendéglátás, ha pedig mi magunk vagyunk a vendéglátók: hát akkor is jól jön egy kis „kenyérbeli” segítség.

És mert végeredményben mindent meg lehet szokni, valószínű, hogy a háború után furesa lesz majd, ha vendégeink üres kézzel állítanak be.

A tánciskolában: minden változatlan...

A tánciskolák nem sokat éreznek meg az idők változásából.

Ez az intézmény mindenkor a zsengebb korú ifjúság örömeit, szórakozásait célozta s mint ilyen, még a régi időkben is aránylag korai zárórával működött. A gyermekek és fiatalok tehát korán hazamennek — mint a múltban is tették, s legfeljebb a szombati „össztánc” elmaradása miatt szomorkodnak, mert akkor mégis legalább egy héten egyszer tovább maradhattak fenn. Az étel, italféle sem hiányzik. A tánciskolákból, a büffékben kapható minden, ami jó és az ifjú gavallér ma is megvendégheti szíve hölgyét egy-egy krémmel. Ital dolgában megmaradnak a limonádé mellett, legfeljebb nyáron hajtának fel egy piccoló sör. A jó feketekávé sem nélkülözi itt, mert az ugyanis a felnőttek élvezetét szolgálta.